

ОПЛАДИЋСКА ПРУГА

БРОЈ 166

TITO:

...Наše radne akcije spajale su intelektualnu i radničku omladinu, omladinu raznih nacionalnosti, stvarajući od nje monolitnu cjelinu, izrasle su mase ljudi koje su, zatim, odlazile na razne stručne poslove. Ako je rad omladine i bio nešto skuplji, ne treba za boravljati na to da se nešto mora potrošiti i na izgradnju čovjeka. Čovjek nešto vrijedi, a kod nas treba da najviše vrijedi...

ПОБЈЕДА ПОМЈЕРЕНА ЗА НЕКОЛИКО САТИ

Врандук ће прогледати у ноћи

Очекује се да ће посљедњи пуцањ одјекнути вечерас између десет и двадесет и два сата
◊ Од Немиле до Зенице биће изузетно свечано

ПОВОДОМ ПРОБИЈАЊА ВРАНДУКА

Данас ударни дан

ДОБОЈ, 14. СЕПТЕМБРА — Сутра Врандук пада. Дан улази у историју легендарне пруге. Свјетлост предвечерја или пламен ноћи простирује тунелом дугим 1.573 метра, простирује срцima градитеља који челичним рукама уз пјесму заноса Републици дарују још једну велику радну побједу.

Ту, где су 28. јуна 1947. године у 11.45 сати прва и друга минерска пале у загрљај неизрециве радости, уз тунел који деценцијама прича и пркоси, израстао је још један млађи, а исто тако поносан кићени тунел. Сутра ће у утроби Врандука праснuti мине, заориће се пјесма ударничка, пјесма градитеља.

За шесту смјену, за више од 3.000 бригадиста из 30 бригада сутра је први ударни дан, ударни дан за Врандук. Сви ће на трасу да покажу колико могу. И чланови Савјета ОРА »Шамац — Сарајево 78« у поводу значајног догађаја одржали своју осму сједницу у Немилој.

Минерско славље почеће са праском посљедње мине. Б. Т.

НЕМИЛА, 14. СЕПТЕМБРА — Диме више нема. Врандук ипак пада сутра — између 20 и 22 сата. То је посљедњи рапорт са овог најдужег тунела на траси другог колосијека од Добоја до Зенице. Сва настојања неимара грађевинске радне организације ЖГП — ООУР »Градња« — Зеница да тунел буде пробијен до 14 сати остала су узалудна. Тако ће минерски ручак замисленити минерска вечера. Овде у Немилој, па и дуж цијеле трасе од Немилој до Зенице биће изузетно свечано. Како и не би било. Након даноноћне битке добијен је — рат. Врандук ће бити побијеђен!

Прилика је ово да казаљке часописника вратимо уназад, у тренутку када је почело пробијање овог најдужег тунела, да би слика о Врандуку добила прави оквир. Радови на Врандуку почели су званично 12. јануара, али су припреме трајале веома дugo. Требало је у почетку радити опрезно да би се ушло 150 метара у утробу земље. Дневно се само једанпут минирало, па су са пуним интензитетом радници ЖГП стартовали тек десетог маја. Од тада па до данас, ископали

су око 650 хиљада кубика разне врсте земље, а услови за рад били су заиста тешки. Но, иако је ријеч о најдужем тунелу, за вријеме радова није било ниједне повреде. Зато ће овај дан за неимаре ове радне организације бити свечанiji но ика да до сада, јер је то радна побједа која ће бити уписана златним словима у историји изградње другог колосијека пруге од Добоја до Зенице.

Врандук је дуг 1.571 метар. Радијус му је 500 метара, а пројектован је тако да кроз њега воз може да тутњи 100 километара на сат. Вrijednost радова цијени се на око 70 милиона динара. Одмах послије пробијања наставља се облагање тунела. У њега ће бити уградјено више од десет хиљада кубика бетона. До сада је готово половина Врандука обложена бетоном. Иначе, ово је шест тунел који је прокопан кроз брдо Врандук. Преосталих пет су: стари жељезнички, те с десне стране Босне када је некада ишла узана пруга и три путна — два нова и један стари. Најкраји је стари који је дуг само 40 метара.

М. ЂУЛАН

Бригадири ОРБ »Пет младих« поставили нови рекорд Насеља Жепче

Учинак 431,54 одсто

ЖЕПЧЕ, 14. СЕПТЕМБРА — Осамдесет осам бригадира и бригадирни ОРБ »Пет младих« из Сарајева, који сачињавају радници »ЕнергоГинвеста«, поставили су јуче нови рекорд Насеља Жепче у свих досадашњих шест смјена. Они су истоварајући и уграђујући 335 кубних метара туцаница остварили учинак од 431,54 одсто што је изванредан резултат. Нема сумње да ће супротност ударног дана сви покушати да достигну овакав, до сада незабиљежен учинак. Н. Н.

Разговор о прузи

ДОБОЈ — Трасу другог колосијека од Добоја до Зенице јуче су обишли секретари и чланови Извршног вијећа Скупштине СРБиХ Изет Бриковић, Кемал Халиловић, Боро Остојић и Максим Балорда. У Добоју, у Дирекцији за изградњу и Штабу Ације, анализирани су послови до сада оноччани и задачи које у најскоријем времену треба реализовати.

На Бистричак и са бока

Тунели се мјере дужином и при том се истиче величина објекта, огромни напори градитеља који су га пробијали и шточитају још. На другом колосијеку пруге од Добоја до Зенице, коју граде омладинске бригаде, Бистричак не спада у такве грдосије по дужини, али је

врашки тежак за пробијање. Знали су то градитељи и прије него што су се ухватили укоштац с њим и већ на почетку су предвидјели да га нападну с четири стране, што ће рећи, и са бокова. Једино тако ће побијeditи неукротиво брдо, чији састав тла као да се испријечио и не дозвољава пролазак. Бригадири и градитељи не признају никакве препреке, па ни Бистричак, радова напредују и минери обећавају да ће до предвиђеног рока отворити Бистричак за возове који ће јурити другим колосијеком.

BEZ ALTERNATIVE

I Sikola mora pasti

Оčekuje se mehanizacija većeg kapaciteta ◇ Dosadašnja dinamika ne ide prema predviđanjima ◇ Rastresit materijal usporava probijanje

DOBOJ, 14. SEPTEMBRA — Sikola je tunel prema kome sve češće leti misao graditelja pruge, da bi se završio na vrijeme. Graditelji rade bez prestanka, u tri smjene. Ključ rješenja, ključ pobjede je tunel Sikola II. U ovom trenutku najviše problema zadaće izlazni dio objekta. Radi se u rastresitom materijalu koji ne dozvoljava brže napredovanje. Do početka treće smjene graditelji su napredovali samo dva metra. Na ulaznom dijelu tunela, napredovalo se šest metara, što još uvijek nije norma predviđena dinamikom. Predviđeno je da se ide osam metara, ali se zbog malog kapaciteta istovarne mašine kasni. Danas se očekuje mašina većeg kapaciteta. Još uvijek nije riješen problem deponije. Do sada je probijeno oko 50 metara tunela Sikola II.

Blizu je završetak druge smjene. Postavlja se opłata u izlaznom dijelu tunela. Što se više ide prema vrhu kalote, sve je teže. Sve je manji prostor za rad sa daskom koja treba da se postavi, da se ostavi otvor kroz koji će se ubacivati beton. Voda koja neprekidno kaplje sa stropa otežava rad.

Brigadiri specijalci iz Žepča Radivoj Nikolić, Božidar Urana, Rasim Durić, Esad Avdić, i Dragi Smode, uz pomoć majstora, ne daju sve od sebe. »Šta je, zašto ide? — pita Božidar Urana, držeći dasku za opłatu.

Beton treba malo skinuti. Mali je prostor, ne može daska da uđe u otvor. Moraćemo malo da skrešemo beton i zemlju — odgovara Rasim Durić uzimajući krampu. Odvaljuje dijelove betonskog zida i širi otvor. Radivoj Nikolić, rudar iz Srbije, kaže:

Kad bismo sutra naišli na stijenu, radio bih pjevajući. Samo zabušiš pištoljem, miniraš i idemo dalje. Ovako, stalno moraš da »grickaš«.

Sipaju specijalci beton u opłatu. Sve je teže, sve je manje prostora. Mora se raditi rukama. Dolaze brigadiri iz treće smjene. Čuje se pozdrav Sretno!

Većina »specijalaca« su rudari, ljudi navikli da rade u jami put ove. Odmah se bacaju na posao. On ne smije da čeka. Ubačuje se beton. Sve je beton. Nešto kasnije dolaze i majstori. Konačno kompletirana treća smjena nastavlja rad.

Sikola mora pasti, ne smije ostati nedovršena. Nikakvo drugo rješenje osim probijanja tunela ne smije da dode u obzir. Samo to će označavati pravu pobjedu nad čudima prirode i pobjedu čovjeka nad samim sobom.

S. NJAGUL

Pruga će proći

SA JEDNOG OD NAJVJEĆIH GRADILIŠTA

Bosna u novom koritu

Izvođač radova Dunav — Tisa — Dunav završava novi krak puta u dužini od 1.250 metara, a prva faza regulacije rijeke Bosne očekuje se da će biti okončana do 22. septembra

ZEPČE, 14. SEPTEMBRA — Jedan od sigurno najtežih poslova na dijelu trase koja pripada žepačkom naselju obavljaju radnici novosadskog preduzeća Dunav-Tisa-Dunav — OOUR »Iskop«. Njihov je zadatak da pomire korito Bosne u dužini od 1.100 metara i da istovremeno postave novi krak regionalnog puta Žepče-Zavidovići dug 1.250 metara.

Na svakom koraku ovog velikog radilišta kamioni buldožeri, šleperi, valjci. Radi se danonoćno, u tri smjene i po 18 sati.

Posao je mukotrpan, iscrpljujući, jer se plahovita rijeka Bosna neda tako lako. Kiša samo malo padne, a Bosna se uzroguni, nadode i zaprijeti svojim čudima. Radnici ipak više ne haju za teškoće. Navikli se ljudi.

— Vidjeli ste, mi ovdje gradiamo novi trak puta i premještamo korito

Gdje god je to bilo moguće, bušenje tunela je izbjegavano. Snažna mehanizacija i brigadirske ruke rušili su sva manja brda koja su se ispriječila na putu drugom kolosijeku. Tako je i na snimku Tomislava Štancla. Trasa će biti postavljena u potreboj ravnni, a brda će nestati. Ostaće usjeci, podzidani brigadirske betonom, biće to još jedan dokaz o snazi graditelja, o upornosti brigadira. Ostaće i pruga drugog kolosijeka koja će se takođe zvati omladinskom, baš kao što se zove i prva od Šamca do Sarajeva.

**PRUGA JE TRASIRANA,
TREBA JE NASUTI**

Sijevaju lopate i viljuške

Svakodnevno na drugi kolosijek stižu nepregledne kompozicije natovarene šljunkom i tucanicom, njihovo zadržavanje ne traje dugo, o tome se brinu brigadiri koji uvijek prije roka istovare vagone

Bosne — kaže tehnički rukovodilac OOUR-a »Iskop« Nikola Bugarski. — To je jedan od najsloženijih zadataka na trasi, ponajviše zbog toga što je ovo močvarno zemljište na kome je teško raditi. Sva naša mehanizacija je u pogonu. Ali badava mašine — da nema 180 ljudi koji ulažu posljednje atome snage da se ovo djelo završi na vrijeme. — Bugarski navodi podatke. — Za izmještanje korita Bosne treba iskopati 570 hiljada kubika zemlje. Do sada je iskopano tri stotine hiljada i prva faza je skoro gotova. Kada bi — kaže Bugarski ovo radili u normalnim okolnostima bilo bi nam potrebno bar godinu i po da završimo. Radili smo i veće objekte, ali ovakvom brzinom nikada do sada.

Tehnički rukovodilac gleda u Bosnu.

ZAVIDOVIĆI, 14. SEPTEMBRA — Poslije nekoliko tmurnih i kišovitih dana ponovo je zasijalo sunce na gradilištu drugog kolosijeka gdje se radi bez prestanka. Nova smjena zamjenjuje prethodnu. Tako je iz dana u dan. Rok završetka pruge se približava, a posla koji treba uraditi, ima podosta.

Brigadisti Omladinskog naselja u Zavidovićima ponajviše su angažovani na istovaranju šljunka i kamena tucanika. Pruga je trasirana. Treba nasuti šljunak i tucanik da bi se moglo postaviti šine i pragovi. Do mještua ugradivanja tucanik dovlače kompozicije duge i po nekoliko stotine metara. Gotovo nepregledni voz ne smije dugo biti na pruzi. Treba ga u što kraćem roku isprazniti i vratiti u stanicu. Prvi kolosijek mora biti slobodan za redovan saobraćaj. Znaju to brigadiri i svojski se prihvataju svoga alata — lopata i viljuški. Pod-

— Evo, izgleda da Bosna počinje da opada. Biće valjda lakše. A juče padala kiša pa Bosna nadošla cijeli metar. Teško joj je stati ukraj.

I pored često nepogodnog vremena koje ponajviše smeta baš ovom izvođaču radova Bugarski je optimista. Gleda u silne projekte pred sobom i kaže:

— Novi krak puta gotov je 15. septembra, a prva faza regulacije Bosne biće završena do 22. septembra. Naš dio trase predaćemo do 20. oktobra.

— Brigadiri?

— Oni su nam mnogo pomogli na našem dijelu pruge u dužini od 4 kilometra gdje je trebalo dosta ručnog rada. Brigadiri su zaista radili udarnički.

Bosna neće u novo korito. Ali, mora jer tako žele radnici Dunav-Tisa-Dunav i brigadiri.

N. ŽUJO

snažnim brigadirske zahvatima prsti tucanik. Nestaje iz vagona.

Taj posao danas su zajednički radili brigadisti »Dare Pavlović« iz Beograda (Zvezdara) i »Filipa Kljajića Fiće« iz Zvornika. Njihov zadatak je bio da u što kraćem roku isprazine 40 vagona.

Trifun Marković, Mirko Mladenović i Tomislav Raos iz Beograda, sa Zumretom Husić i Petrom Juroševićem i ostalim, bilo je dovoljno današnje prije podne da to i učine. Radili se i pjevalo. Brigadiri — graditelji drugog kolosijeka vole kad se pjeva i šali. Brže se radi i lakše izvršava zadatak.

Tako je ujutro, popodne, tako je i noću. Ovdje se radi neprekidno u četiri smjene. Oni najsnažniji i najizdržljiviji na gradilištu polaze oko pola noći, a u Naselje se vraćaju ujutro. Ovdje nema umora, nema predaha.

I. KALKAN

НА ORLINAMA U PONOĆ

Treća specijalna One boji se rada

— Mi smo dobrovoljci, druže — raspovjeđa komandant Specijalne Tomislav Bošković iz Banatskog Karlovca — i možemo i nemoguće, možemo jer znamo za koga radimo

DOBOJ, 14. SEPTEMBRA — Da li je nemoguće — moguće? Mogu li ruke brdo obuzdati, može li čovjek više od sebe — srcem u beton i građitne stijene? Ne vjerujete... dodite na Orline.

Noć je tihia i nijema. Dobojski spava. U snovima prolaze vozovi legendarnom prugom, drugim kolosijekom.

Ne još ne može! Opiru se i Orlina. A proći će vozovi, nestaje snovi biće pruga mladosti u novembru, prije roka.

Pucaju stijene, stežu ih ruke. Grmi u Orlinama, pjeva brigada. Treća specijalna, osamnaest mlađića. Kako ih samo nade tako vedre i radine.

— Mi smo dobrovoljci, druže — raspovjeđa komandant Specijalne Tomislav Bošković iz Banatskog Karlovca. Možemo nemoguće, možemo jer znamo za koga radimo. A nije lako... Radimo tu od 4. septembra po kiši i mjesecima. Kiša je teška, teža od betona. Prva noć je bila strašna. Bacam beton, nikoga ne vidim, drug me doziva, ništa ne čujem. Kasnije sve je bilo veselije. Golemo je ovo brdo, bilo je malo i straha. Prvi put sam na ovakvom poslu, ali kada vidim kako ovi ljudi rade zaboravim noć, san, zaboravim Banat i ravnicu, hoću Orlinu, hoću prugu da ostavim iza sebe. Pogledajte ova imena ispisana na betonu, zar ima ljepše uspomene... Gledaće to moja djeca možda i unuci neka, se pamti.

Zapamtite se imena Treće specijalne, čuvaće ih Orlina daleko od zaborava. Goran Omić, Junuz Rahman i Josip Tolo su iz kakanjske »Miladin Dragić«, Ešref Selimbašić, Said Šećić i Hajrudin Hasić iz kladanske »Akif Šeremet«, Ivica Šahić, Esad Čakar i Stanko Gotovac iz livanjske »Deseti oktobar«, Rodoljub Damjanović, Božidar Milivojević i Stevan Brusin iz zemunske »Jozo Šćurla«, Tomislav Bošković, Boro Karakaš i Milan Pavlović iz »Južnobanatskog partizanskog odreda«, Branko Baković, Mile Pavlović i Sabahudin Pehlivanović iz mrkonjičke »Pavle Dževera«. To su junaci sa Orlina, ljudi koji srcem mogu nemoguće.

— Najljepše je kada se radi — kaže Ivica Šahić. Pogledajte moje drugove, snažni su to ljudi, sve će dati za ovaj užvišeni cilj.

— Bilo je teško, sada ne može biti bolje. Obiknjeni čovjek na buku, pjesma ga ponese — dodaje Ešref Selimbašić.

Goran Omić je oduševljen drugarstvom, složnim radom.

— Iz šest smo brigada, a ko da smo iz jedne porodice.

Milan Pavlović ima vremena i za šalu:

— Znate li kako je naš komandant postao »mikser«? Evo kako: Prekoračili smo radno vrijeme, a »mikser« dođe. Treba ga istovariti. Pogadamo se ko će u jamu: mi ili komandantova grupa? On je na redu, Hoće da svi rade, a mi bi da navijamo. Kada je bio u vremenu da nema drugog izlaza kovertirao je potez i sišao u jamu. Tako je postao »mikser«.

Bori Karišiku je ovo peta akcija:

— Peta, možda i najteža, veli. Ali, omladina može sve. Treba nam samo vjerovati.

Branko Baković je na istoj stazi na kojoj je bio i njegov otac Milko prije 31 godinu.

— Niemu je bilo teže, iz porušenog doma bosanskog je krenuo na trasu. I pruga je prošla. Proći će i ovaj kolosijek.

Cast je ugraditi dio sebe u ovo veliko djelo.

Božidar Milivojević je prvi put na akciji.

— Da sam znao da je sve ovako došao bih ranije. Želim da se vratim kao udarnik. Brigadirski život i ovu prugu teško će shvatiti neko ko tu nije bio.

Zato, dodite da vidite, da vidite kako radi treća specijalna, kako čovjek može nemoguće rukama brdo da veže, srcem stijene da ruši. Dodite da vidite junake sa Orlinom, osamnaest mlađića koji su, reče nam to poslovoda »Kolašina« Ilija Krsmanović »tužni samo kada betona nema«.

B. TOMIC

Dva dokumentarca

ŽEPČE, 14. SEPTEMBRA — Brigadiri ORB »Filip Filipović« iz Čačka prikazali su sinoć na Ljetnoj pozornici Naselja dva dokumentarna filma pod nazivom »Snaga naše Armije« i »Omladina u akciji«. Mladi Čačani do kraja ove smjene prikazuće još nekoliko kratkometražnih filmova, kao i domaćiigrani film »Užička Republika«.

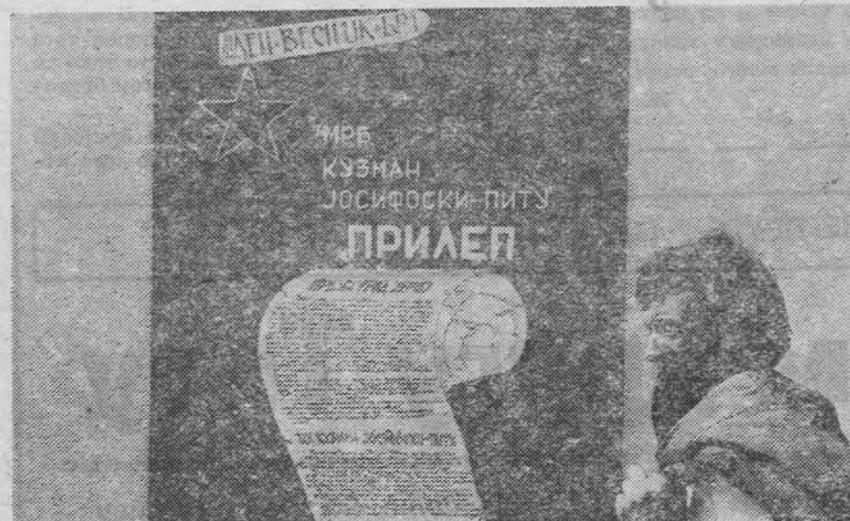
N. Ž.

Kulturno-umjetničko društvo zeničke »Izgradnje« gostovalo u Nemilju

Drugarsko veče za brigadire

NEMILA, 14. SEPTEMBRA — Jedno od šest radničkih kulturno-umjetničkih društava iz Zenice — KUD »Izgradnja« sinoć je u Naselju Nemila priredilo drugarsko veče za brigadire šeste smjene. Zenički građevinari izveli su tri izvorna kola, nekoliko narodnih pjesama i »Cvrca i Grujica« iz OFB »Sedmi novembar« — Banovićima za svoje goste izveli su skeć Reihana Demirovića — »Na sudu«. Predstavnici »Izgradnje« uručili su komandantima svih pet brigada monografiju o tri decenije postojanja ovog najvećeg građevinskog kolektiva u srednjoj Bosni. Prije početka drugarske večeri emitovan je i film o Banovićima. Svoju posjecu Naselju Nemila omladinci zeničke »Izgradnje« iskoristili su da održe i sportske susrete sa brigadirima i to u malom fudbalu, šahu i stonom tenisu.

M. Đ.

Zidne novine

Kad nisu na trasi i tada brigadiri sakupljaju dragocjene poene, isto toliko vrijedne kao što je učinak na radilišta. Svi znaju svoj zadatak. Dok jedni pohadaju kurseve, uigravaju sportske discipline, pripremaju priredbe, drugi kreiraju i izdaju zidne novine. Nijedna brigada nije bez svojih novina. To je i prilika da se detaljnije predstave i međusobno upoznaju, da jedni drugima kažu o svom kraju, o značajnim ljudima i datumima.

Gosti

Zvorničana

ZAVIDOVICI, 14. SEPTEMBRA — Među brojnim posjetama danas smo zabilježili dolazak u Naselje predstavnika Zvornika. Brigadu »Filip Kljajić Fićo« posjetili su Mujo Vilić, predsjednik Opštine, Predrag Jovičić, sekretar Komiteta SK, Novka Popović, predsjednik OK SSRN i Mevludin Suljić, predsjednik OK SSO Zvornik. Njih je o radu Brigade upoznao njen komandanat Izudin Bećirević.

Popodne je Novka Popović za brigadire šeste smjene održala i predavanje o funkcionisanju delegatskog sistema.

Jedanaest kurseva

- 415 polaznika

NEMILA, 14. SEPTEMBRA — Do sada su u Naselju Nemila od 11 kurseva završeni džudo i karate. Od osamnaest polaznika džuda 13 ih je dobilo pojaseve, a od 46 u karateu njih 34 su položili ispit. Ostali kursevi su u toku, a najviše polaznika je na kursu za prvu pomoć — 90, zatim slijedi obuka vozača za »B« kategoriju — 56, foto-kurs 50, fudbalske sudije — 48, rukometne sudije — 28, pk-zidare — 26, košarkaške sudije — 22, pk-tesare 22 i radio-kurs 19.

I. K.

Susret rukometara u Doboju

NASELJA - SLOGA 26:23

DOBOJ, 14. SEPTEMBRA — Podmladena ekipa Sloga iz Doboja bila je juče gost brigadira koji već petnaestak dana žive i rade u ovom gradu.

Brigadiri su renomiranom protivniku suprotstavili veoma snažnu selekciju rukometara čiju su okosnicu činili članovi RK Kladanj. Nakon veoma uzbudljive borbe i stalne inicijative, ekipa ORB slavlja je zaslужenu pobjedu od 26:23.

Nade se vremena za utakmice

ZAVIDOVICI, 14. SEPTEMBRA — Iako se na Akciji »Šamac — Sarajevo« radi non-stop, što naseljskom »fisu« čini teškoće u organizovanju zvaničnih sportskih susreta, ipak se nade vremena za rekreaciju. Brigadiri to čine kroz takmičenja u fudbalu, odboci...

Poneki put utakmice se igraju i pod »reflektorma«. To najteže pada golmanima, koji za poraz okrivljuju mrak.

СРЦОПИС О ОРА »ШАМАЦ — САРАЈЕВО 78«

Сличице које много значе

Зоран се гласно присјећа да му никад у животу није било љепше, па онда помиње прву бараку, одмах код позорнице, у Насељу Жепче

Прошло је петнаестак дана отако се Зоран Рудан вратио из Жепча. А толико исто дана, навраћа у малу Јубиљску пошту, где му сваки дан стигне бар по једна разгледница из Сенте, Сиска, Скопља, Пећи, Лознице, Карловца или Марибора... Отишао је са Акције, а Акција из његовог срца неће никад.

Док се тешка лонгплејка »Битла« окреће на диску новог грамофона, Зоран се гласно присјећа »да му никад у животу није било љепше«, па онда помиње прву бараку, одмах код позорнице, у Насељу Жепче, где је у августу писало ОРВ »Мустафа Голубић« Столац — Јубиље.

Ж. ЈАЊИЋ

Успомене навиру. Морао је усlijediti онај најтужнији дио сва ког пријатељства, звани растанак. Уместо смјеха пјесме, заједничког одласка на трасу, сада стижу колорисане сличице градова са именима »која пуно значе« и потписима неког Владе из Сенте, Маринка из Сиска, Емине из Дервенте, па опет Јве и Марије из Сенте, Азре на чоју су разгледници Сиска поштари пропустили да пониште марку од 1,50 динара... Његов имењак из Скопља му пише у писму да исто овако проводи поподнева размишљајући о свему што је било и жалећи што није потрајало дуже.

Искуства доносе са трасе, из Насеља, из тих 30 дана колективног живота и рада, сигуран сам, дуго ће ми користити — тврди бивши рерферент за културу у ОРВ »Мустафа Голубић«, референт који то више није, Зоран Рудан, ученик IV разреда гимназије кога већ чекају уدبеници и школски окржјас са Хераклијем из Хефеса, Платоном, Еразмом Ротердамским, па на овамо...

И за све то вријеме док их буде изучавао, док се буду смјењивали кимни, сунчани и проходни дани над Јубиљем, док буду сти зала и одлазила писма и разгледнице, Зоран ће се с нестрпљењем ишчекивати ново љето да поново оде на акцију. Ове године није добио ударничку значку. Није му криво. У ствари јесте, криво му је толико, да више неће пропустити ниједну акцију на коју буде могао отићи и на свакој ће заслужити ударничку значку. За сада, и похвала много значи.

Ж. ЈАЊИЋ

ЗАПИС О БРИГАДИРУ

Акција се донживљава на различите начине, али другарство се доима огромним и незаборавним, оно подстиче и помаже, чини човјека сигурним и снажним

Нигде толико другова

Живот наш бригадирски бијаше пун радости, многи доживјеше не-доживљено, откриште неоткривено. Исткали смо много радних побједа, повезали наше младости невидљивим, а јаким нитима пријатељства.

Растасмо се, са сузами и како би друкчије, а у срцу останше успомене, у нотесима биљешке.

... Звао се Ненад. То ми је рекао још оног првог дана када ми је пришао:

— Другар, имаш ли једну цигарету?

— Хвала ти и извини. А сада морам ићи на преглед код љекара. Пријавио сам се за полагање возачког испита — казао је Ненад.

И журно је нестао иза једног павиљона. Запамтио сам га већ тада. Ваљда због непосредности и срдочности која му је избијала из сваке проговорене ријечи.

Прошло је неколико дана, а онда сам га једне ноћи, приликом обилaska Ударне на тунелу Бистричак, опет срео. Није ме видио, прошао је поред мене возећи земљу и пјевући. А Обрад Видовић, тај власнички делија, који је поред тога што је вриједно радио, исто тако са купљао појединости о сваком бригадиру, рече ми:

— Ненад ти је чудо. И вриједан радник и добар друг. Само има не-

ких проблема, па понекад ни с ким не проговара.

Запамтио сам ове ријечи о Ненаду, а при повратку сам размишљао какви би то проблеми могли нагризати овога младића. У човјеку се некада роди пријатељство и снажна наклоност, а да ни сам не зна зашто — и ја сам једва чекао погодан тренутак да поразговарам са Ненадом. Прилика се указала изненада. Позвани су били сви бригадири који желе да се natječu na audiciji za pjevače narodnih pjesama. Nakon prve probe u užem izboru нашао се и Ненад. Bio je sretan zbog dobroih ocjena žirija, zato je i pjevunješni došao kada sam ga pozvao u biblioteku.

— Bravo, Nenade, lijepe pjevash! Nego ja sam te pozvao ovde da mi malo pričаш о себи. Da mi кажеш како ти је на Акцији. Рекох му то, и готово истовремено се покајах. Јер, радости на његовом лицу више не би. Поглед му се прикова за сто и он, снебивајући се, поче:

— Pa eto, живим у Огулину већ шест година. Ni kod koga, sâm sas. Radio gdje šta stigam, i tako. Rođitelji su mi raставljeni, majka mi živi sa очухom u jednom obližnjem selu. Ja zbori očuha i ne idem kod majke. Ne voli me, on me je i otjerao od kuće.

Онда изненада, видјевши да ја све то записујем, Ненад стаде.

— Nemoj to pisati, bolje nešto o našoj udarnoj.

— Dobro, Nenade, kako hoćesh, ali ono što te tišti i što je istina treba da кажеш. Xađe reći mi onda nešto o tome kako ти је на Акцији?

— Nisam ti ja mnogo znao o tom животу бригадира. Došao sam ovde zbori dviže stvari. Prvo, da upoznam mlađe, jer tamо u Ogulinu, radići, готово i ne stigam da izbjem. A zatim, moja majka je rodom iz Šamca i kada sam bio mali pričala mi je o svom rodnom kraju, pa se tako u meni pojavila želja da vidim taj kraj. Tek kada sam stigao ovde u Nemilu, sasnao sam da je to daloko od Šamca.

И разочарао се Ненад помало, збор те своје неиспуњене жеље, али ускоро све је било у реду.

— Znash ja sam ti sironašan, ne ma mi ko poslati ništa. Malo me je stid, ali briгадири me uviјek nude i cigaretem i sokom. Nigde i nikada nisam imao toliko другова.

И онда се Ненад надуго распричао о многим детаљима из своје бригадирске свакодневнице, а очи му почеле попримати онај почетни радосни сјај. Али морао сам га вратити на стазе одакле је дошао и којима се враћа.

— Šta kesh kada se vratish?

— Pa vjerovatno ћu odmah u vojsku. A kada se vratim, ne znam šta ћe biti. Volio bih da imam kuću i ženu i da dobijem neki posao.

Била је то Ненадова жеља, а овај запис о њему скроман је прилог да се она и оствари.

Антон СКРБИНАЦ

Омладинац Матја Боговић први се провунао кроз отвор пробијеног тунела Брандук

но бива, забиљежено је и име првог човјека који се провукао кроз отвор, био је то омладинац Матја Боговић.

О великој радној побједи — пробијању тунела кроз Брандук мјесец дана прије рока и 17 дана прије обавезе коју су минери преузели, најprije су обавијестили инспиратора свих наших побједа и најдражег човјека друга Тита. Командант Главног штаба омладинских радних бригада Батрић Јовановић је том приликом прочитао и Одлуку Штаба Акције којом се одаје највише признање и указује захвалност свим бригадишима и минерима који су радили на пробијању Брандuka, борећи се против тврдих стијена, са водом, прашином и другим непогодама које прате градитеље у утроби земље. Градитељи су неуморно радили и уса вршавали своје знање, организацију рада, премашујући норме и по већавајући учинак.

Перо ДРЉАЧА

Сутра: Незапамћено славље

Бригадири и минери, неизмјерно радосни пробијањем Брандuka, ни тренутка нису оклијевали да о изузетном подухвату обавијесте инспиратора свих наших побједа друга Тита

Приближава се најрадоснији тренутак тунелиција, посљедње минуте и сантиметри непробојног Брандuka до сусрета двију минерских екипа, Петар Боснић и Емил Јана чек тестирају сами себе, баш као и минери, ослушкују једни друге, траже жељно чекани наговјештај састанка. Сигурни су били у свој посао, увјерени да осовину тунела воде добро, што се потврдило и на кон пробијања, осовина је прецизно изведена — у сантиметар.

Врућина јутјентог дана, 28. јуна, тачно у 11 сати и 45 минута испаљене су посљедње мине. И док се још ширио дим и мирис барута, утравало се у димну завјесу, сви они који су били близу жељели су да буду први који ће видjeti савладани Брандук и о томе подијелити радост, казати и другима. Фото-репортери су шкљоцали апарати ма да би овјековјечили људску поједу над природним препрекама. Чекало се више од стотину дана на тренутак спајања тунелиција с обе стране брда и како то обич